

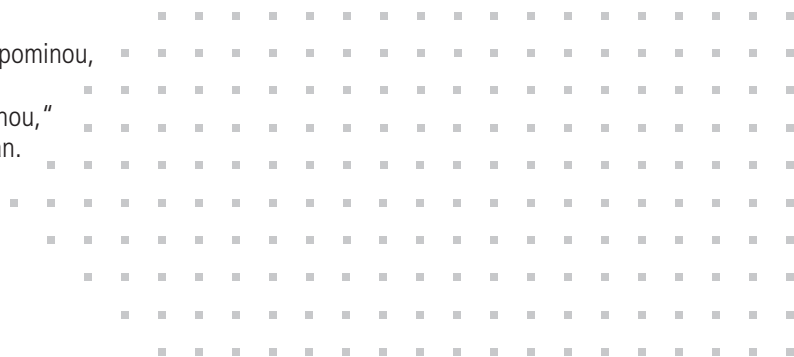
**FARNÍ SBOR
ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE
EVANGELICKÉ**

v Praze 6-Střešovicích

Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00 Praha 6

EVANGELÍK 60

„Nebe a země pominou,
ale slova má
nikoli nepominou,“
říká Kristus Pán.
(Mt 24,35)

ÚVODNÍK ANEB ZMĚNY, ZMĚNY . . .

Motto: „Nebe a země pominou, ale slova má nikoli nepominou,“ říká Kristus Pán.
(Mt 24,35)

Milé sestry, milí bratři,
vše plyne a proměňuje se. Někdy ovšem změny ani nevnímáme. Probíhají pomalu a snáze si na nové zvykáme a pomalu se s nimi sžíváme. Jindy však jsou změny náhlé a hluboké. A právě teď jsme – jako lidstvo – zřejmě v čase změn velmi citelných. Změny klimatické v přírodě jsou nepopíratelné. Společenské klima se proměňuje směrem k většímu napětí a konfrontaci. A zkušenost současné pandemie povede ke změnám, jejichž dosah zatím nedohlédneme ani si je nedokážeme pořádně představit.

Na prahu změn se nyní nachází i náš střešovický sbor. Od počátku školního roku ubude profesionální farářské práce a přibude aktivních laických spolupracovníků. Staršovstvo rozhodlo nepovolávat na uvolněné místo druhého faráře. Důvody mohou být různé, pro mne je jedním z nich skutečnost, že náš sbor nemá kazatelské stanice a ani rozsahem setkání v týdnu nenaplní dva farářské úvazky. Nadto pak, faráři je v církvi nedostatek. Jsou místa, kde kazatelé slouží bohoslužbami i několikrát za neděli.

Nedlouho po začátku nového školního roku, v říjnu, budeme volit na dalších šest let nové staršovstvo a kurátora, tedy vedení sboru. Na rozdíl od minulých let letos máme dvojnásobný počet kandidátů než počet starších. Složení i styl práce staršovstva se možná změní.

Změny bývají často provázány obavami a nejistotou. Nevíme přesně, jak to bude, jak si budeme zvykat a co od nás bude nová situace vyžadovat. Také nevíme jistě, co vše se pro nás ve sboru změní a jak nám spolu bude. Pokud jde však o aktivní účast laiků, nepovažuji ji jen za nějaké nouzové řešení po dobu mého působení v synodní radě, ale vidím ji jako krok dobrým směrem. Mohl by to být posun od takového pojetí, které sbor a církev vnímá jako poskytovatele jakýchsi služeb (bohoslužeb, svátostí, biblických kroužků, víkendových pobytů apod.), směrem k pojetí komunitnímu, jehož podstatou je spolužití, sdílení, vzájemnost. Sbor se stává společným dílem, a co víc, společným posláním. Větší aktivní účast členů sboru na sborovém dění znamená obohacení, oživení. A náš sbor má řadu obdarovaných a vzdělaných laiků, spoustu lidí ochotných a nadšených. A tak se na kazatelně budou občas objevovat hostující kazatelé, bude tu působit katechetka, vedoucí mládeže, organizátorky klubu maminek a další. Bude ovšem pokračovat výtvarná dílna, sborová diakonie, setkání zvané Třetí čtvrtěk, konfirmační příprava aj. O všem se dočtete v tomto čísle sborového zpravodaje.

A nakonec – pokud v nás přece něco z těch posunů a změn vyvolává strach, připomeňme si, co se nemění: Krása a síla Kristova evangelia, které je zdrojem víry, naděje a lásky.

Modlitba:

Pane Bože, ve svém pokoji doma nahmatáme vypínač i potmě. V tom, co důvěrně známe, se cítíme bezpečně. A když se někdy to důvěrně známé mění, býváme nejistí. Nejen věci, ale zažité cesty, postupy a pravidla psaná i nepsaná se však proměňují. V tomto čase proměn buď nám, Pane, oporou a posilou. Osvobozuj nás od obav a starostí, daruj naději a vnímavost pro nové vztahy a pro cesty, které se v proměnách světa otvírají. A podpoř naše spoléhání na tebe, tvého Ducha, tvé požehnání. Amen.

Pavel Pokorný, srpen 2020

POZVÁNÍ NA SBOROVOU BESEDU 13. ZÁŘÍ 2020

Milí přátelé, sestry a bratři,
staršovstvo na své březnové schůzi, poslední ve svém funkčním období, právoplatně usneslo, že začne hledat ještě letos nového faráře, který by nastoupil na místo stávajícího faráře Pavla Pokorného od 1. 8. 2022, případně, pokud by se farářské místo uvolnilo, i dříve. Sbor byl informován o této skutečnosti ve Zprávě o životě sboru, zveřejněné ve sborovém časopise Evangelík před připravovaným výročním sborovým shromážděním, které však muselo být odloženo. Usnesení nepočítat nadále se službou faráře Pokorného vyvolalo negativní reakci u části staršovstva a u některých členů sboru, kteří dali svůj nesouhlas najevo dopisy adresovanými staršovstvu. Jejich překvapení zejména vyvolalo, že staršovstvo nedalo členům sboru předem žádný signál, že hodlá rozhodnout o tak podstatné věci, jakou je výběr nového faráře.

Dopisy členů sboru se především tázaly po důvodech takového rozhodnutí, ale staršovstvo se neshodlo na jednotné odpovědi. Nabídlo tazatelům individuální rozhovory s jednotlivými presbytery a rozhodlo uspořádat sborovou besedu k otázce personálního obsazení farářského místa od roku 2022 v neděli 13. září po bohoslužbách. Bude připraveno občerstvení.

Připomínáme, že sborová beseda je neformální a nemůže přijímat žádná usnesení. Rozhodující pravomoci přísluší jedině sborovému shromáždění, které se bude konat v neděli 18. října po bohoslužbách a bude se při něm konat mj. volba staršovstva. Do té doby tedy zůstává dosavadní staršovstvo ve funkci. Kompetencí staršovstva je mj. hledat faráře, vyjednávat podmínky jeho povolání a připravit jeho volbu sborovým shromážděním.

K účasti na besedě i na výročním sborovém shromáždění vás všechny zveme.

Za staršovstvo Pavel Pokorný

VÝROČNÍ SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ 2020

Milé sestry, milí bratři,

zveme vás na výroční sborové shromáždění, které svoláváme na **neděli 18. října 2020**

v 9:30 (původně se mělo konat 22. března, kvůli pandemii však muselo být odloženo).

Návrh jednacího pořadu bude vyvěšen k nahlédnutí na nástěnce, podobně i účetní závěrka, návrh rozpočtu a zpráva o hospodaření sboru, která byla ve stručnosti zveřejněna již v Evangelíku 59.

Jedním z bodů programu bude i **volba staršovstva** na šestileté funkční období. Staršovstvo se ujímá funkce hned po volbě. Na své první schůzi volí kurátora a předsedu staršovstva. Seznam kandidátů s fotografiemi a stručným představením najdete na nástěnce ve sborové místnosti. Dále bude na programu volba revizorů sborového účetnictví.

Hlasovat mohou jen ti členové, kteří jsou staršovstvem zapsáni na **seznam členů s hlasovacím právem**. Aktualizovaný seznam bude k nahlédnutí od 27. září v chrámové před síni. Až do neděle 11. října můžete navrhovat změny tohoto seznamu, především doplnit, pokud staršovstvo na někoho zapomnělo. Staršovstvo pak o vámi navržených změnách rozhodne.

Upozorňujeme, že sborové shromáždění činí platná usnesení za jakéhokoliv počtu přítomných členů. Prosíme, počítejte s tím, že volba staršovstva může být časově náročná.

Těšíme se na setkání a rozhovor, vaše staršovstvo

Navržený jednací pořad VSS:

1. Bohoslužby.
2. Ustavení shromáždění: prezence, volba předsedy shromáždění, schválení jednacího pořadu.
3. Volba zapisovatele, dvou verifikátorů zápisu a šesti skrutátorů.
4. Zpráva staršovstva o životě sboru včetně zprávy Komise dostavby.
5. Zpráva o hospodaření sboru v roce 2019.
6. Zpráva revizorů hospodaření sboru.
7. Volba revizorů hospodaření.
8. Návrh rozpočtu na rok 2020.
9. Rozprava.
10. Volba staršovstva (14 členů a 7 náhradníků).
11. Hlasování o zprávách a o případných návrzích vzešlých z rozpravy.
12. Závěr.

JSME V POHODĚ?

Sedím v křesílku pod slunečníkem, na stolku kafe akorát tak nadosah, na klíně notebook, v jehož monitoru se odráží tančící listí ševelícího stromu, chladivý vánek rozptyluje myšlenky do opojného neurčita. Tak nějak si představuji pohodu a nejspíš v nějakém takovém rozpoložení duše a těla ten poněkud lacině znějící pojem vstoupil do našeho povědomí. Tomu jsem ochoten rozumět a slovo pohoda tolerovat. Jenže je slýchávám čím dál častěji také jako přání a pozdrav. Pohodový víkend, pohodovou dovolenou, budiž. Ale také pohodovou službu, pohodovou zkoušku, pohodový závod. Přejeme si, aby v pohodě proběhly i události, které jsou z podstaty nepohodlné.

Když jsem si zadal slovo pohoda do vyhledávače, jako první se mi objevil „účetní program Pohoda“. Nic proti jednoduchému způsobu zpracování účetnictví podnikatelů, naopak. Ale tu mi vyvstala otázka, jak se má k sobě pohoda a jednoduchost. Jednoduchost většinou bývá výsledek složitějšího procesu. Za jednoduchým řešením se může skrývat velké úsilí, složitý algoritmus, náročná diskuse, tedy něco velmi nepohodlného. Díky Bohu! Pohodou se úsilí ze života zatím nepodařilo odstranit a vlastně ani podařit nemůže, neboť pohoda je jeho plod.

Přesto tomu slovu nejsem nakloněn. Mám podezření, že je to laciná náhražka slova spokojenosti a pokus emancipovat se od složitosti a snad i bolestivosti procesu, který k ní vede. Tedy že to má být hodnota sama o sobě. Míří na naše spotřebitelské pudy jako produkt, který lze lehce získat, který si lze koupit v podobě zážitku „all inclusive“. Hlavně se nestarat, co to koho stálo, hlavně zůstat v pohodě. Co je za ní, nemusíš vědět. Mám podezření, že pohodu nám někdo nastrojil jako skleníkový plod bez chuti a vitamínů.

Monitor notebooku potměněl do režimu spánku, slova z něj zmizela, ne tak odraz tančícího listí. Krása. Do stejného režimu se postupně přepínám i já, myšlenky mizí... Nádhera. Zapomínám na pohodu a oddávám se sladkému nicnedělání. Sladké nicnedělání, no řekněte, není to krásný pojem? Ještě lépe a výstižněji to prý vyjadřují Italové – dolce far niente. Zkuste to někdy také.

Pavel Kočnar

Diakonie ČCE vyhlásila sbírku na postižené obyvatele Bejrútu – více na <https://www.e-cirkev.cz/clanek/6680-Diakonie-venu-je-na-pomoc-postizenym-v-Bejrutu-800-000-Kc/index.htm>

STŘEŠOVICKÉ TÁBOŘENÍ 2020

Letos bylo zatím všechno jako na houpačce. Poslední měsíce nám ukázaly, jak absurdní je lidská snaha cokoli napláňovat dopředu, když se jako mávnutím kouzelného proutku může všechno přetočit, obrátit naruby, postavit na hlavu a zase zpátky. Nejinak tomu bylo i se střešovickým táborem, jehož příprava začala již v březnu, ale pandemie pak všem ukázala, že odpověď na otázku: „Co budeš dělat na přelomu července a srpna?“ nebude vůbec jednoduchá a nejspíš se bude nacházet někde v končinách šedého „nevím“.

Nejistota se však nakonec rozplynula a evangelíci ze Střešovic mohli vyrazit na tábor i tento rok. Naším cílem byly opět Strměchy na Vysočině, kde se sešlo celkem 26 dětí a 17 vedoucích. Naštěstí nebylo nijak poznat, že posledních několik měsíců děti většinou proseděly doma u počítače. Jak bývá na táborech zvykem, někdo se těšil, jinému se stýskalo, ale všichni jsme byli rádi, že můžeme vypadnout ze svých domovů, ke kterým jsme byli tak dlouho připoutáni, pořádně si zablblnout v přírodě a zažít nějaké letní dobrodružství.

K většímu zážitku přispěl i fakt, že jsme se na tábor dopravili všichni společně vlakem. Cestou jsme potkali lidi milé i méně milé, ale určitě musíme poděkovat panu průvodčímu, který laskavě zajistil, aby na nás počkal navazující spoj. Jak cesta ubíhala, měli jsme dost času na vzájemné seznámení, a tak při příjezdu do Strměch jsme už byli poměrně sebraná parta.

Místní fara nás přivítala opět s dveřmi dokořán. Kromě nové kuchyňské linky bylo všechno při starém, jak si to pamatujeme z let minulých. Stejní zůstali i lidé pro každý tábor nejdůležitější – kuchaři. K velké radosti všech nám opět vařili Alena Gottwaldová a Tomáš Lomíček.

Tématem celého tábora byl příběh Jáкова, jehož se týkala dopolední vyprávění i různé hry. Například hned první den děti společně připravovaly co nejčervenější pokrm pro Jákovova bratra Ezaua. Místo Ezaua však jídlo ochutnávala odborná porota, jejíž členové možná připomínali táborové vedoucí, ale ve skutečnosti šlo o přední gastronomické experty.

Různé herecké výkony byly typické pro celý tábor. Každé biblické vyprávění doprovázely živé obrazy, ve kterých vedoucí předváděli, co se v příběhu odehrává. Spatřili jsme třeba zápas dvou bratrů v břiše matky, Jákovův podvod, svatbu i zápas s Bohem. A protože hrát si

na táboře mají hlavně děti, dostaly i ony spoustu hereckých příležitostí. Ať se už jednalo o módní přehlídku, nebo snahu co nej kreativněji zaujmout Jákovovu vysněnou Ráchel, vždy to byla velká legrace.

Také jsme měli velké štěstí, že nám vyšlo krásné, byť někdy až příliš horké letní počasí.

Kromě jedné večerní bouřky sluníčko svítilo pořád a my mohli trávit co nejvíc času venku.

I slunce však bylo někdy příliš a potřebným osvěžením se staly různé vodní hrátky. Zamokřili jsme se při několika vodních bitvách a netroufno si říct, jestli vodní bomby házeli s větší chutí děti, nebo dospělí.

Zábavy bylo na táboře fakt hodně. Bylo by ale nemožné vypsat všechno, čemu jsme se za ten týden věnovali. Každého jistě bavilo něco jiného. Někdo každý večer hrál fotbal, jiný vařil, pořádala se olympiáda plná ztřeštěných disciplín s ještě ztřeštěnějšími názvy; nechyběla tichá modlitba při malování v lese. A nechyběl ani výlet, psaní pohledů domů či malování triček.

Když v neděli při bohoslužbách dozněly poslední tóny písničky, byl konec. Nechtělo se nám domů, klidně bychom ve Strměchách ještě několik dní vydrželi. Ale co naplat, všechno jednou skončí a nyní jsme opět každý jinde. Na tábor nám ale zůstanou vzpomínky. Za sebe mohu říct, že to budou především vzpomínky krásné, ale říct to za všechny si nedovolím. Jestli se chcete dozvědět, jak se tábor povedl, nejlepší bude, když se zeptáte dětí.

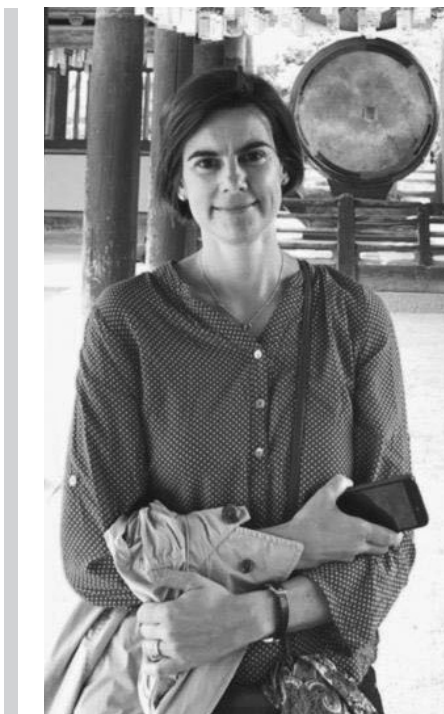
Jan Kolínský

ZNÁMOST PĚKNĚ ODMALIČKA

Magdaléna Lepšíková je mi blízká ještě jinak než ti další v našem sboru. Octla jsem se totiž coby pacient na lehátku v její ordinaci, v ordinaci fyzioterapeuta. A jistě nebudu sama. Magda se snaží pomoci každému, kdo se na ni obrátí, a myslím, že se jí to daří.

Narodila se na pražském Žižkově, bydleli v Prokopově ulici, kde je také evangelický sbor; pavlačové byty, tedy Žižkov, jak se patří. Když jí bylo šest let, rodina se přestěhovala do Dejvic a Magda se v první třídě stala žačkou školy v Bílé ulici; na tom je zajímavé to, že její muž Martin byl od první třídy její spolužák, seděl přes uličku (!). Po absolvování gymnázia v Arabské ulici v devadesátých letech odjela Magda na šest měsíců do Anglie jako *au pair*. Když se vrátila, vystudovala fyzioterapii na Fakultě tělesné výchovy a sportu a té se věnuje stále a naplno. A teď se vrací s rodinou do našeho kostela a sboru po dvouleté přestávce, dva roky strávili v městě Grenoble ve Francii. Magdaléna s Martinem mají dvě dcery, devítiletou Barboru a devítiletou Terezu.

S Martinem se znáš od první třídy. To bylo hned jasné, že spolu budete napořád?

Chodit jsme spolu začali až na vysoké škole. On studoval přírodovědu, je molekulární biolog, já rehabilitaci na FTVS. Ale byli jsme si blízko i dřív. Chodili jsme spolu do tanečních, blízko jsme i bydleli; já jsem žila v tom velkém domě, co bývala telefonní ústředna, vedle Leninovy třídy (dnes ulice Evropská); tatínek tam dostal služební byt, takže jsme z pavlačového žižkovského domu šli tady do toho „luxusu“. A Martin bydlel v Buštěhradské, kousíček za námi, za železniční tratí.

Jak se vůbec stalo, že jste začali chodit do našeho kostela?

My jsme oba původně katolíci. Byli jsme pokřtěni, ale v našich rodinách se vírou moc intenzivně nežilo. A my dva, když jsme spolu začali chodit, měli jsme trochu ty „katolické“ potíže ve smyslu, jak moc blízko k sobě smíme, co je dovoleno, a co ne... A pak jsme se nějak s pomocí Martinovy mámy dostali do evangelického Salvátora ke Svátovi Karáskovi, což nás dost osvobodilo; já jsem pak navíc byla na svatbě své kamarádky, kterou oddával Pavel Pokorný, zaujal mě, a pak jsme tedy začali chodit do Střešovic.

A rodiče proti tomu vašemu přestupu nic neměli?

Vůbec ne, oni sami do kostela moc nechodili. Problém byl až potom se svatbou. Katolicky nebo evangelicky? My jsme se dokonce šli radit s páterem Alešem Opatrným do semináře v Dejvicích a on nám říkal – když se vám líbí u evangelíků, proč si brát katolického kněze na

svatbu? Aby vám tam zamával? Tak nás oddával Pavel Pokorný, společně s tehdejší vikářem Davidem Šormem. Svatba se ale konala u Klimenta, my jsme s Martinem oba v té době zpívali ve sboru Ensemble Guillaume a na svatbě jsme zpěv chtěli mít; Kliment má dobrou akustiku na středověkou hudbu.

Pokud jde o tu rehabilitaci, máš už za sebou docela „slušnou kariéru“, jezdíš po světě... Proč ses vlastně pro rehabilitaci rozhodla?

Když jsem byla tenkrát ten půlrok v Anglii, otec dětí v rodině, kde jsem žila, byl fyzioterapeut. V domě, kde bydleli, měl soukromou praxi a taky jezdil po Anglii učit. Já jsem s ním párkrát jela dělat model, na kterém demonstroval studentům terapeutické techniky a vyšetření pacienta; strašně mě to zaujalo. A právě on mi poradil, abych to šla tady u nás studovat.

Kde jsi po škole začala pracovat?

Nejdřív, asi půl roku, jsem pracovala na fakultě, kde jsem studovala. V soukromé praxi jedné paní doktorky. Pak jsem absolvovala kurz rehabilitační Vojtovy metody a přitom jsem potkala jednu lékařku z motolské nemocnice, ta si mě všimla a nabídla mi u nich místo. Ráda jsem to přijala, pak jsem začala i učit jako asistent na magisterském oboru fyzioterapie na lékařské fakultě. V nemocnici jsem začínala na Rehabilitační klinice v části pro dospělé, po mateřské dovolené jsem přešla na dětské oddělení a tam jsem dodnes, i když dnes tam chodím už jen dvakrát týdně. Občas učím studenty a doma mám soukromou praxi.

Ty ale taky jezdíš učit všude možně po světě, o co se jedná?

Jedná se o výuku techniky nazývané Dynamická neuromuskulární stabilizace, kterou vytvořil profesor Pavel Kolář, kurzy jsou tři nebo čtyřdenní a učím jak v Čechách, tak i ve světě, asi dvakrát měsíčně. Už to dělám asi patnáctý rok.

Jak se ti ale podařilo, že můžeš takové kurzy vyučovat?

Měla jsem velké štěstí. V Motole jsem nastoupila na kliniku rehabilitace k profesoru Kolářovi, a protože jsem díky tomu pobytu v Anglii uměla dobře anglicky a trochu francouzsky a německy, tak si mě začal brát prof. Karel Lewit, guru české rehabilitace, jako asistentku, když jezdil učit do zahraničí kurzy manuální medicíny. Pak si mě k sobě vzal jako asistentku profesor Kolář, když učil na kurzech v Čechách a později i v zahraničí, ale protože nemohl jezdit stále po celém světě, začal posílat své asistenty. Nejprve jsem jezdila učit do USA, Japonska a Malajsie, a až po pár letech se ty kurzy staly žádanými i v Evropě. Když jsem někde odučila kurz, pozvali mě další rok znovu, a tak například do Japonska jezdím jednou až dvakrát do roka už více než deset let. Podařilo se mi tak navázat krásná přátelství s lidmi na mnoha místech po světě.

A chci dodat, že rehabilitace v Čechách je opravdu na špičkové úrovni. Je to především tím, že několik českých rehabilitačních lékařů, profesori Janda, Vojta, Lewit, Kolář, jsou ve světě známé a uznávané kapacity, jsou to takoví géniové rehabilitace, dají se přirovnat k Dvořákovi, Smetanovi, Janáčkovi a Martinů v hudbě...

A co se týče té pražské praxe? Asi máš pacientů hodně, ne?

Nemám žádné webové stránky, informace o mně se šíří jen tak, že si to lidi mezi sebou řeknou. A asi řeknou, nouzi o zájemce nemám. Vlastně jsem s tím začala proto, že mě často prosil o pomoc někdo známý a já jsem si tyhle lidi nemohla brát do špitálu.

Ted' jste tedy strávili dva roky ve Francii, v Grenoblu. To byla pracovní cesta?

Ano, Martin tam jel služebně. On pracuje jako výpočetní chemik v ústavu Akademie věd na Flemingově náměstí v Dejvicích a dostal vědecký grant od Evropské unie.

Jak se tam dařilo dětem ve škole?

Chodily do soukromé katolické školy. Ale řekla bych, že náš systém je určitě lepší. Nelíbilo se mi, že škola je intenzivní a taková nárazová; a pak zas dlouho nic. Děti jsou hned od první třídy ve škole denně až do pěti hodin odpoledne. Ale není to žádná družina, opravdu se až do pěti učí. Začíná se v půl deváté, dvě hodiny mají pauzu na oběd. Ve středu škola není. Probíhá to v takových blocích, vždycky šest týdnů školy a pak dva týdny volno. A v létě jsou pak dva měsíce prázdniny. Když jsem já odlétala učit ty kurzy, zaskakoval Martin.

Škola byla ve francouzštině?

Ano. Tereška uměla z domova asi 20 slov, Bára se tady učila francouzsky jeden školní rok. Zajistili jsme jim učitelku, která je chodila jazyk do školy dvakrát týdně doučovat. Když jsme odjížděli zpátky, mluvily obě výborně. Bára prý dokonce napovídala spolužákům, jak francouzská slova psát. A co se týče třeba matematiky, jednoznačně toho naše holky uměly z české školy víc.

A jak jsi tam tedy žila ty?

Na kurzy jsem odjížděla jako z Prahy, až na to, že mezinárodní letiště v Paříži je vzdáleno několik hodin cesty vlakem. Kurzy v Evropě trvaly nejčastěji čtyři dny, ale v Asii z toho bylo na jednu třeba i 14 dnů. Martin to zvládal jen díky tomu, že škola byla až do těch pěti, a ve středu si musel brát dovolenou, naštěstí jí tam měl jako vědec devět týdnů, kvůli tomu, že

(10)

pracoval 40 hodin týdně místo ve Francii obvyklých 35. Abych tam ale já začala pracovat normálně někde v nemocnici, to nešlo, kvůli tomu školnímu režimu a kvůli kurzům jsem nebyla schopna pravidelně nikam docházet. Takže jsem měla vlastně občas dost volno. Snažila jsem se tam psát knížku – o skolióze, to je můj dlouhodobý úkol, já jsem se v Motole na skoliózu u dětí specializovala. Taky jsem se hodně učila francouzštinu. A pak ve Francii je jedna moc dobrá věc pro lidi, kteří se někam přistěhují, jak cizinci, tak Francouzi, jmenuje se to Asociace francouzských měst a funguje to ve městech, ale i na vesnici – jsou to kurzy francouzštiny i jiných jazyků zadarmo a k tomu je plno různých zájmových činností, já jsem takhle chodila na turistický kroužek – jednou týdně jsem s partou asi patnácti lidí o jednu či dvě generace starších vyrážela na výlet po místních nádherných horách, a přitom jsem musela mluvit francouzsky. Dobře vymyšleno, jde primárně o tu integraci, lidé se tam setkávají, učí se nový jazyk, sžívají se s novým prostředím...

A co kostel? Chodili jste někam?

Prakticky vůbec. Martin do Grenoblu odjel o tři měsíce dřív, aby tam zařizoval bydlení, různá pojištění a tak dále, a taky právě hledal nějaký kostel. A to nebylo nic snadného, my jsme se o tom radili i s Pavlem, první otázka je, která evangelická církev ve Francii je nám nejbližší. Našli jsme kostel Reformované církve, ale tam chodily převážně lidé o hodně starší. Navíc holky zpočátku francouzsky neuměly, chodit s nimi do kostela, kde nejsou žádné děti a kde by nerozuměly, to by bylo fakt dost utrpení. Tak jsme chodili po horách, tam jsme mohli v tichu obdivovat krásy Božího stvoření. Až když jsme odjížděli, zjistili jsme, že ta paní, co děti učila francouzsky, navštěvuje nějaký kostel, který byl evangelický a vypadal daleko vhodněji

(11)

než to, co jsme předtím našli sami. Byly tam děti i jakási nedělní škola. Ale to už bylo pozdě; škoda.

A co čínský virus?

Část karantény jsme tam prožili, školy se zavřely vzápětí po těch českých. Já jsem si netroufala pomáhat dětem s francouzskou školou, ale česká škola zafungovala dokonale, spojili jsme se s českými učiteli a oni začali dětem posílat úkoly mailem. Taky jsme konečně zažívali pořádné bohoslužby, dívali jsme se přes internet do střešovického kostela.

A pokud šlo o ta opatření na veřejnosti?

Sice se ve Francii ze začátku chodilo bez roušek, ale ven se smělo jen na hodinu denně a jen do jednoho kilometru od domu. S rouškami se začalo až o dost později. Tam, kde jsme bydleli, to bylo celkem v pořádku, ale do „naší“ nemocnice tím pádem sváželi nemocné odjinud; ve Francii to bylo zlé, denně tam umíralo kolem pěti set lidí. Vlaky TGV se předělaly na nemocniční a rozvážely pacienty po celé Francii. My jsme se nebáli, jen byla škoda, že nikdo nesměl ani na výlet do hor. Všude hlídala policie.

Kde vy jste vlastně bydleli?

Bydleli jsme v oblasti Isère, nazvané podle alpské řeky, blízko Grenoble. Sice jsme byli v sedmém patře činžáku, ale na krásném místě, v parku, s výhledem z obýváku na třítisícové hory! A v tom domě byli moc milí lidé, nabízeli nám všelijakou pomoc, jedna paní nám taky nabízela televizi, aby se děti mohly víc učit francouzsky.

Vadilo vám ve Francii něco?

Snad jen ta jejich malá flexibilita a velká byrokracie – skoro nic nejde vyřídit přes internet, všude se musejí psát dopisy, které se ale cestou často ztratí...

Jak se vám vlastně podařilo se za té pandemii vrátit?

Snadné to nebylo. Já jsem původně chtěla jet domů s dětmi už na Velikonoce, ale vůbec nebyl možný tranzit přes Švýcarsko a Německo. Navíc jak my jsme tam měli pronajatý byt, potřebovali jsme jej předat zpátky té realitní kanceláři, a to nebylo možné, protože oni k nám vůbec nesměli přijít! Tak jsme pořád někam telefonovali, zjišťovali, jaká je situace, a když se ukázalo, že bychom mohli už odjet, bylo to najednou v šíleném chvatu, během jednoho týdne jsme museli všechno sbalit, objednat stěhováky, uklizený a vyklizený byt jsme museli vrátit a poslední noc jsme přespali u hodných sousedů, druhý den ráno byl odjezd. A po návratu do Čech ještě 14 dní karanténa. Aspoň jsme měli dost času na vybalování.

Myslíš, že ještě někam takhle pojedete?

To ne. Aspoň mně to tedy určitě stačilo. Jistě že to byla pro všechny zajímavá zkušenost, seznámili jsme se s novým jazykem a kulturou, krásnou přírodou, navázali jsme nová přátelství, na druhou stranu se nám stýskalo po zbytku rodiny a kamarádech. Jsme rádi, že jsme doma.

POZVÁNÍ NA STŘEDEČNÍ BIBLICKÉ HODINY PRO DĚTI

Víte, kdo to byl Ehúd?

Víme o něm, že měl pravou ruku chromou. A musel být také velice hubený, protože jak by se jinak protáhl úzkým otvorem. Prostě takový nevýrazný mrzák, který se ale podle biblické knihy Soudců nakonec vyznamenal jako hrdina a vysvobodil izraelský lid z područí nepřátelského krále. Bylo to napínavé, Ehúd během bojovné mise použil malou oboustrannou dýku... Ale další detaily už neprozradíme. Ty totiž budou čekat jako překvapení na jedné z prvních **biblických hodin pro děti**.

Biblická hodina, tzv. náboženství, se koná na faře **každou středu od 16 do 17 hodin**. Probíraným materiálem bude jako obvykle biblická dějprava. Letos navážeme na cestu hebrejského lidu přes poušť do Země zaslíbené a budeme sledovat, jak se lidem v jejich vysněné zemi žilo. Jak žili před Bohem, zřídka s Bohem, a často spíš bezbožně. Zvány jsou děti z nedělní školy, děti ze sboru, děti z okolí. A dokonce i kamarádi, kteří by chtěli jen zjistit, o čem si v kostele vlastně povídáme.

Program začíná společným zpěvem ze zpěvníku Svítá. Poté se děti dělí na dvě skupiny podle věku a na konci se opět sejdou na závěrečné požehnání. První setkání připravujeme na 16. září. Jednou za dva týdny bude na biblickou hodinu časově navazovat výtvarná dílna s Annou Fendrychovou.

Milé děti, těšíme se na vás. Ráchel Ridzoňová a Pavel Pokorný

A vy větší, konfirmandi a dospělí, vy si můžete v Bibli už najít sami, jakým že úzkým otvorem a proč se Ehúd musel nakonec protáhnout. Příběh je v knize Soudců.

SETKÁVÁNÍ MAMINEK

Od příštího školního roku bychom ve sboru rádi pokračovali s pravidelným setkáváním maminek, a to jednou za dva týdny, vždy v úterý od 10 do 12 hodin. Setkávání měla pod záštitou naše farářka Lenka Ridzoňová, která je však nově od září farářkou ve sboru v Praze na Jarově. Po domluvě s dalšími maminkami bychom si rády program vytvářely samy a zachovaly strukturu, jakou Lenka zavedla. Společně bychom si zazpívaly, zahrály na hudební nástroje, měly duchovní/biblický program pro děti, případně pro nás rodiče. Farář našeho sboru Pavel Pokorný se bude setkávání podle svých možností zúčastňovat. Kdy přesně začneme, se dozvíte na našich sborových webových stránkách **<http://evangelik.cz>** nebo přímo od nás.

Těšíme se na známé i neznámé maminky a děti!

Markéta Majerová a Alena Koblířová

LETNÍ PROCHÁZKA PO PETŘÍNĚ

V neděli 6. září po bohoslužbách a po krátkém osvěžení ve sborové místnosti se můžete připojit k procházce po Petříně. S Viktorem Žárským a Věrou Váchovou budeme hledat známé i méně známé sochy, ukryté pod korunami stromů Petřína. Vhodné pro všechny generace!

Těšíme se na setkávání v novém školním roce

Obraz Jana Balcara z jarní výstavy na faře, kterou – žel – kvůli hygienickým opatřením shlédlo jen pár lidí (originál v barvě)

JAK A NA CO MŮŽETE PŘÍSPĚT

Milé sestry, milí bratři,
 náš sbor je dnes financován především z darů a sbírek. Jiný zdroj (podnikatelská činnost, pronájmy) nemáme. Nedělní **sbírky** jsou zčásti určeny pro celocírkevní účely (např. humanitární pomoc, podpora slabších sborů, podpora studentů teologie a začínajících farářů), **dary** mohou být příležitostné (křest, svatba, dědictví aj.). Základním zdrojem sborových příjmů je však **salár** – pravidelný příspěvek, který církev od svých členů očekává. Doporučená výše je 5 % čistého příjmu, doporučený způsob úhrady je měsíční či čtvrtletní trvalý příkaz z bankovního účtu.

Strachu z nedostatku zdrojů čelí naše církev výzvou 5 % a hlavu vzhůru. Podrobnosti si můžete přečíst na <https://hlavuvzhuru.e-cirkev.cz>. Věříme, že toto čtení bude i pro vás inspiřující a povzbudivé.

Číslo sborového účtu: 2000275839/2010

Variabilní symbol (vyjadřuje účel):

salár	684
Jeronýmova jednota (fond na opravy a stavby kostelů a far)	911
opravy a údržba varhan	682 007
fond oprav	682 008
sborová diakonie	682 011
Sociální fond má samostatný účet	2500653381/2010.
Fond dostavby má samostatný účet	2600120515/2010.

Můžete užití svého daru také poznamenat do zprávy pro příjemce. Pro snadnější identifikaci dárce můžete (jste-li členy sboru) užít jako specifický symbol své osobní číslo. Na požádání vám je sdělí bratr farář Pokorný – e-mail: stresovice@evangnet.cz, mobil: 731 314 689.

Za vaše dary a příspěvky srdečně děkujeme!

SCHÁZEJÍCÍ KONTAKTY – ČLENOVÉ, OZVĚTE SE NÁM!

Během koronavirové krize jsme zorganizovali skupinu dobrovolníků, abychom se dozvěděli, jak se vám daří a zda něco nepotřebujete. Ukázalo se přitom, že na mnohé z našich členů nám chybějí kontakty. Telefonní linky byly zrušeny a mnohá čísla změněna. Rádi bychom tyto kontakty obnovili. Také případnou návštěvu je dobré domluvit předem. Prosíme, ozvěte se nám. Emailem stresovice@evangnet.cz, telefonicky 731 314 689. Děkujeme!

KONTAKTY

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Praze 6-Střešovicích
 Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00
 Telefon fary a faráře Pavla Pokorného 224 312 107, 731 314 689
 kurátora Tomáše Fendrycha 725 594 400
 e-mail sboru: stresovice@evangnet.cz
 sborové stránky: <http://evangelik.cz>
 Osobní setkání a úřední záležitosti po telefonické domluvě.

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Upozorňujeme, že některá setkání zahájíme až v průběhu měsíce září či později. Také je může ovlivnit další vývoj pandemie nemoci covid-19. Prosíme, sledujte naše webové stránky, kde se budou objevovat aktuální informace. Nemáte-li přístup na internet, neostýchejte se zavolat na 731 314 689.

úterý 10:00 (2x měsíčně) setkávání maminek s malými dětmi (případně tatínků!)
19:00 mládež (od konfirmace do 25 let)

středa 16:00 biblická hodina pro děti
17:00 výtvarná dílna (2x měsíčně)

čtvrtek 15:00 Třetí čtvrtek (1x měsíčně)
17:00 konfirmační příprava
19:00 biblická hodina

sobota 14:00 Víra a světlo (1x měsíčně)

neděle 9:30 bohoslužby (souběžně nedělní škola pro děti)

KONCERTY

V neděli **20. září** od 15:00 bude na faře a v kostele OTEVŘENO. Otevřeno bude pro všechny a pod titulem „Hudbou jsme spojeni s harmonií nebes“ zazní kytara Romana Köhlera a možná i další nástroje. V provozu bude bistro s oblíbeným sortimentem hot-dog Protestant aj. Přijďte a pozvěte přátele!

Další plánované koncerty:

21. října Jana Eisenhammerová Trio

18. listopadu – Jiří Smrž

2. prosince – Varhanní koncert

4. prosince Rybova Česká mše vánoční

Upozorňujeme, že může dojít ke změnám v programu. Také je může ovlivnit další vývoj pandemie nemoci covid-19. Prosíme, sledujte naše webové stránky, kde se budou objevovat aktuální informace. Nemáte-li přístup na internet, neostýchejte se zavolat na 731 314 689.

TŘETÍ ČTVRTEK

Odpolední setkání od 15:00 je určeno všem, kdo se jej v takový čas ve všední den mohou zúčastnit. Zveme hosty s různými tématy. Začneme však 17. září „Kavárničkou“ bez hosta, neb jsme se dlouho neviděli a jistě si budeme mít co povědět.

SBOROVÝ VÍKEND V HERLÍKOVICÍCH

Zveme ke společnému pobytu v krkonošských Herlíkovicích o víkendu 9. – 11. října. Více informací se objeví časem na sborovém webu a v chrámové předsíni.